

NON-MUSCULAR MEDIATION: A HOPELESS UNDERTAKING OR THE WAY TO PEACE?

Esther Margarita ARIAS*

Received: September 30, 2018

Accepted for publication: November 28, 2018

Abstract: The domain of conflict resolution is broad since peace and international security are at the centre of the United Nations (UN). From the beginning, UN member states have pledged to pursue peaceful resolutions through different techniques. In this sense, mediation has proven to be especially desirable. However, mediation as an elaborated and detailed process is not some mathematical operation which no matter how many times is repeated, always arrives to the same result. Indeed, mediation can fail at all its levels, and especially where it concerns different kinds of international conflict. At this stage, who mediates and how represents a relevant matter linked to power. Attempts at mediation on the part of international institutions, small states or high-profile personalities can contribute to conflict resolution worldwide. Nevertheless, when considering the historical record, it seems that mediation can result in peace only after the involvement of a powerful third party. Is this a fact or a mere impression? To examine this dichotomy, the article focuses on the differences between “non-muscular mediation” and “muscular mediation”, based mostly on the experiences of the XXIst century. Using the available empirical data, we seek to update the conceptual framework aimed at understanding how mediation can be successful in the present day.

Keywords: conflict, lasting peace, mediation, muscular mediation, non-muscular mediation

Rezumat: Domeniul rezolvării conflictelor este unul foarte amplu în condițiile în care pacea și securitatea internațională constituie elementele de bază ale Organizației Națiunilor Unite (ONU). Încă de la începuturile organizației, statele membre ONU și-au luat angajamentul de a menține pacea și securitatea prin diferite mijloace dintre care medierea este considerată a fi metoda cea mai atractivă. Cu toate acestea, trebuie avut în vedere faptul că medierea deși reprezintă un proces foarte complex, nu funcționează pe sistemul unei operațiuni matematice al cărui rezultat rămâne constant indiferent de câte ori am repeta-o. În aceste condiții, medierea poate eșua la toate nivelele, inclusiv raportat la diferitele tipuri de conflicte internaționale. Astfel, cine și

* PhD Student with the Doctoral School of Political Sciences at the University of Bucharest in agreement with the Institute for Cultural Diplomacy in Berlin. The contents of this article do not represent any official position. E-mail: arias.esther@fspub.unibuc.ro.

cum mediază reprezintă un aspect important care are legătură cu noțiunea de putere. Încercările de mediere întreprinse de organizații internaționale, state mici sau personalități publice pot contribui la rezolvarea conflictelor de pe glob. Cu toate acestea, dacă avem în vedere istoria conflictelor internaționale, observăm că adeseori medierea poate conduce la soluționarea conflictelor numai după implicarea unui al treilea actor de rang superior. Este oare această observație doar o simplă impresie sau o stare de fapt? În vederea examinării acestei dihotomii, articolul analizează diferențele dintre o mediere *soft* și o mediere unde este implicat un element de forță (nu neapărat de natură coercitivă), bazându-ne pe experiențele secolului XXI. Cititorului i se propune un cadru conceptual actualizat bazat pe date empirice care analizează cum practica medierii poate avea succes în zilele noastre.

Cuvinte cheie: conflict, pace durabilă, mediere, mediere prin constrângere, mediere prin apel la forță.
